

PESMI

Ada Škerl

TAKO NENADOMA

Tako nenadoma se mi je zožil svet.
Stopnice le navzdol, navzgor stopnice,
in to življenje, ki je zablodilo v klet,
kot zadnji, temni vzdih ujete ptice.

Tako nenadoma na ljubljeni obraz
je legla neizbrisna sled trpljenja,
da več ne slišim, kakor sem ga prejšnji čas,
pojočega veselja do življenja.

Tako nenadoma se mi je zožil svet
med sivi zid in med oči, sijoče v prazno,
da to življenje, ki je zablodilo v klet,
vse bolj bledi, izgublja v noč se neprijazno.

Tako nenadoma usekalo v srce
je tistega samotnega večera,
da joče se, kot jočejo samo ljudje,
kadâr počasi drago bitje jim umira.

SAJ VEM

Saj vem, življenje, ki ga zdaj živim,
je smešno žalostni obešenjak
na veji izgubljenih iluzij,
z očmi, ugašajočimi v somrak
in s srcem, ki še išče sončni sij.
In s srcem, ki z njim vetru govorim.

Saj vem, prav vsi rojeni smo pogojno,
dokler — za vsakogar tako znenada —
krvavo rdeči semafor ne blisne: STOP!
Takrat zaman je slednja lažna nada,
da je slovo še daleč in še dalje grob.
Takrat ukaže smrt: »Na mestu voljno!«

IZ CIKLA MRTVA ŽENA

BOLEČINI

Prejedkala si kožo mi v številne gube,
za ure kdaj zasenčila sijaj oči,
na usta vžigala skeleče si poljube,
z menoj si prebedela toliko noči,

da ko je prvi svit ozaril mlečne šipe
in so koraki se razpeli po cestah,
verjela sem, da si usnula tiste hipe,
a kot osti sem začutila te v nogah.

Nekoč tenko usekala si v misli tkivo
in hipoma se mi je v mrak prevesil dan.
Potiho si odšla, ker ljubiš, kar je živo,
v slovo močno si znova stisnila mi dlan.

Zdaj deske so trohljive, zdaj je zemlja nad menoj,
ko še živela rada bi, čeprav samo s teboj.

NEZVESTOBI

Zdaj šele, ko gloje krste me tesnoba,
ko nagrizla boke mi je spolzka glina,
vem, kako človeka peče bolečina,
ko te vidi v vsej nagoti, nezvestoba.

Kadar srcu je najlepše, v tisti sladki uri
stopiš nepričakovano skozi sanjske duri.
Nič ne trkaš in nikoli ti ni mari,
da so srcu mrzki tvoji mrzli čari.

O, dovolj spoznala sem te, nezvestoba.
Tiste tuje žene ust smehlaj izživajoče
ranil je prevarano srce, ki tiho joče
zdaj šele, ko vpija vame se trohnoba.

O, saj rada kdaj enako bi z enakim povrnila,
a preveč iskreno sem, preveč zares ljubila.

SMRTI

Prav nič, prav nič na svetu ni se spremenilo,
ko si nenadoma zaprla mi oči,
le nekaj desk me je sočutno medse skrilo.
Na zemlji mnogo je pomembnejših stvari

od tvojih nenajavljenih obiskov, smrt,
ki spremene se v brzjavke in v sožalje
in nad človekom onemelim v žalni prt.
Življenje te prezre in se pomika dalje.

In jaz živim še v ljubljenih osebah in predmetih,
kakor živeli oni so z menoj v minulih letih;
saj veš, čeprav izniči vse, kar nas na zemljo veže,
do src globin in do ljubezni tvoja moč ne seže.

MRS. BETTY BOBBICH

(Konec)

Anton Ingolič

Tretji dan

Sinoči, preden se je mrs. Betty spravila v posteljo, je še dolgo sedela v naslonjaču in mi pripovedovala, kako sta se s Srebotom dajala za prvo mesto v igri; Urbas in Jakličeva sta namreč kaj hitro zaostala. Srebot je dober igralec, zna kombinirati, tudi dovolj drzen je in rad tvega, precej časa je vodil, potem sta se nekaj časa menjavala v vodstvu, dokler slednjič le ni prišla za toliko naprej, da je ni mogel več dohiteti, kaj šele prehiteti.

»You know,« je govorila vsa iz sebe, »že dolgo nisem igrala s takšnim užitkom. Sprva mi ni šlo dobro, dolgo je že tega, kar sem redno igrala, reševale so me pravzaprav lepe karte, potem pa sem le prišla v igro. Eh, koliko smo včasih preigrali, dneve in noči, for money of course. Tudi Srebot je moral igrati za denar. Ampak ta človek ničesar ne pove. He is silent as the dead.«

Očitno jo je potnik s cigaro zelo zaposloval. Že ves dan. Pravzaprav že od včerajšnjega kosila, kar ga je zagledala.

»Ga morda poznate že od prej?« sem le vprašala.

»Yes, yes, poznam ga,« je odvrnila čez čas mrs. Betty.